

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5SŽi/19/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1008201753                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.05.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Baricová            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:1008201753.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Krajskej prokuratúry v Bratislave, so sídlom Vajnorská 47, Bratislava, proti žalovanému Obvodnému úradu v Bratislave, odbor všeobecnej vnútornej správy, so sídlom Staromestská 6, Bratislava, za účasti: 1/ F., bytom X., a 2/ EUREA, občianskeho združenia, so sídlom Západný rad 39, Bratislava, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OVVS-PR-3653/3-579-07-JGA V21 zo dňa 14. januára 2008, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/152/2008-38 zo dňa 28. januára 2011, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie účastníka v 2. rade o. z. EUREA proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. januára 2011, č. k. 4S/152/2008-38 o d m i e t a .

Účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. OVVS-PR-3653/3-579-07-JGA V 21 zo dňa 14. januára 2008, ktorým bola F., bytom Q. uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 21a ods. 1 písm. b/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že F. porušením svojich povinností naplnila skutkovú podstatu priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. b/ zákona č. 211/2000 Z. z.. Povinná osoba síce odmietla sprístupniť informácie v zmysle príslušných ustanovení a odporúčania Európskeho sociálneho fondu Ministerstva školstva SR zo dňa 11. októbra 2007, ale voči tomuto rozhodnutiu bol oprávnenou osobou podaný rozklad a minister školstva SR rozkladom napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd bol toho názoru, že F. by sa dopustila priestupku iba v prípade, ak by ani po vydaní rozhodnutia, ktorým bolo vyhovené rozkladu žiadateľa neposkytla požadované informácie. Rozhodnutie

o zamietnutí poskytnutia informácií nenadobudlo právoplatnosť, keďže bol podaný rozklad v zákonom stanovenej lehote. Výdaním zamietavého rozhodnutia povinnou osobou, proti ktorému bol podaný rozklad, nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty priestupku na úseku práva na prístup k informáciám. Z tohto rozhodnutia nenastali žiadne účinky a preto ani práva účastníkov nemohli byť dotknuté. Vymedzenie inštitútu skutkovej podstaty priestupku vychádza z poznatkov náuk trestného práva. Zákon o priestupkoch stanovuje pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku 4 základné znaky: objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Zavinenie je obligatórnym znakom subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku. Pre vyvodenie zodpovednosti za priestupok je nevyhnutné, aby bolo dostatočne preukázané, že priestupca svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty priestupku. V každej priestupkovej veci treba preukázať zavinenie priestupku a za tým účelom je nevyhnutné vykonať všetky dostupné dôkazy.

Ďalej uviedol, že v správnom súdnictve súd preskúmava výlučne zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Na rozdiel od správnych orgánov, ktoré vo veci konkrétne konajú (najmä vykonávajú dokazovanie) a rozhodujú, súd nepreskúmava vhodnosť alebo účelnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Za vyjadrenie právneho názoru F. nemôže byť uznaná vinnou. Je zrejmé, že tu absentuje objekt, aj objektívna stránka skutkovej podstaty priestupku. Pre dokonanie priestupku sa vyžaduje, aby nastalo porušenie záujmu chráneného zákonom, nestačí iba ohrozenie tohto záujmu a tiež existencia príčinnej súvislosti medzi konaním páchatel'a a následkom. Následok tohto konania nemohol nastať. Lebo rozhodnutie bolo napadnuté opravným prostriedkom - rozkladom žalobcu. Po vrátení veci sa v novom konaní zrejme sprístupnila informácia, ktorú žiadal žalobca.

Takto potom krajský súd v Bratislave po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto jeho rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní mal úspech, náhradu trov nepriznal, keďže na ne nemá právo.

Na základe odvolanie žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 4SŽi/3/2011 dňa 28. júna 2012 rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/152/2008-38 zo dňa 28. januára 2011 potvrdil ako vecne správny.

Vo odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že kvalifikačným znakom priestupku je zapríčinenie porušenia práva na informácie vydaním rozhodnutia pričom žalobca aj krajský súd dostatočne a presvedčivo zdôvodnili, že pokiaľ sa o žiadosti o informáciu koná a rozhoduje podľa zákona v dvojinstančnom konaní, negatívne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nie je bez ďalšieho konaním porušujúcim právo na sprístupnenie informácie. Pracovník prvostupňového orgánu nemôže zapríčiniť porušenie práva na sprístupnenie informácie len preto, že vydal v rámci svojej kompetencie a podľa svojej úvahy zdôvodnené rozhodnutie, ktoré je ale negatívne. Tým by sa poprel nielen právny význam dvojinstančnosti správneho konania, ale osoby, ktorým je zverené rozhodovanie v prvom stupni podľa zákona č. 211/2000 Z. z. sa môžu dostať do situácie, že budú stíhané za právny názor len preto, že rozhodujú práve v danej agende v mene povinnej osoby.

Na záver svojho odôvodnenia uviedol, že sa pritom nezaoberal vyjadrením účastníka konania v druhom rade ktorý, hoci je účastníkom konania o priestupku a v nadväznosti na to aj konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, pretože nie je podľa ustálenej súdnej praxe aktívne legitimovaný napádať zákonnosť rozhodnutia o vine a treste v priestupkovom konaní, lebo sa netýka jeho práv ani záujmov a nevyplyvajú z neho pre uvedený subjekt ani žiadne povinnosti (naposledy rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5SŽi/2/2001).

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. augusta 2012.

Dňa 06. septembra 2012 podal účastník v druhom rade o. z. EUREA odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/152/2008-37 s tým, že dňa 23. augusta 2012 bol účastníkovi konania Občianske združenie EUREA doručený rozsudok zo dňa 28. januára 2011, č. k. 4S/152/2008-37. Občianske združenie EUREA je účastníkom konania nielen podľa ustanovenia § 250 ods. 1 druhá veta OSP (uznesenie zo dňa 19. júla 2010, č. k. 4S/152/08-29), ale aj podľa ustanovenia § 250 ods. 6 OSP. Občianske združenie EUREA je teda plnoprávnym účastníkom konania a ako taký má aj právo podať

odvolanie voči rozsudku. Pokiaľ by zákonodarca mienil obmedziť rozsah procesných oprávnení niektorých účastníkov konania, uviedol by tak v ustanovenia § 250 ods. 6 OSP výslovne. Citované ustanovenie však nemožno zamieňať s odlišnou úpravou oprávnenia podať žalobcu. Účastníkom konania podľa ustanovenia § 250 ods. 6 OSP je každý účastník správneho konania, ktorým bolo v zmysle ustanovenia § 21a ods. 3 zákona o slobode informácií.

Ďalej opakuje skutočnosti z jeho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného voči vyššie rozsudku krajského súdu a na konci svojho odvolania sa vyjadruje k právoplatnému rozhodnutiu Najvyššieho súdu č. k. 4Sž/3/2011 dňa 28. júna 2012, kde uvádza, že súd O. vyvinil s odôvodnením, že táto iba vyjadrila právny názor vydaním rozhodnutia. Ustanovenia § 21a ods. 1 písm. b/ zákona o slobode informácií však výslovne trestá tzv. vyjadrenie právneho názoru v rozhodnutí. Súd pritom vôbec nevysvetľuje, aký je rozdiel medzi vyjadrením názoru na sprístupnenie informácie a bezdôvodným nesprístupnením informácií. V skutočnosti totiž medzi nimi žiaden rozdiel nie je. Každý páchatel akéhokoľvek priestupku má svoj „právny názor, stanovisko“, ktoré vyjadruje práve svojím protiprávnym konaním. O. a iní pracovníci povinných osôb majú oproti páchatelom ostatných priestupkov výhodu, že majú možnosť spáchať priestupok tak, že svoj postoj k záujmu chránenému zákonom vyjadria písomne. Páchatelia ostatných priestupkov sa musia zväčša uspokojiť s manifestačným vykonaním svojej myšlienky, „právneho názoru“ priam až formou „performance art“. Obom skupinám páchatelov je však spoločné protiprávne konanie, ktorým zapríčinia porušenie zákonom chráneného záujmu. Niet teda najmenšieho dôvodu zľahčovať a relativizovať protiprávne konanie O. tvrdením, že iba vyjadrila svoj (proti) právny názor.

Ďalej uviedol, že súd nemôže úplne rezignovať na posudzovanie zákonnosti vydaného rozhodnutia, pretože v takom prípade by za beztrestné vyjadrenie názoru bolo možné považovať aj vydanie zamietavého rozhodnutia napríklad s odôvodnením, že žiadateľ k žiadosti nepriložil vyjadrenie ošetrojúceho lekára, kópiu osvedčenia o evidencii svojho vozidla. Potvrdenie o zaplatení miestnej dane za psa a podobné absurdnosti. Je možné súhlasiť, že by sa nemalo trestať za právny názor vyjadrený v rámci zákonných limitov, aplikujúc správnu úvahu. Niet však ani najmenšieho dôvodu vyvíňať štátneho úradníka, ktorý vedome, po náležitej odbornej príprave, dostatočnom čase na premyslenie, dokonca napriek stanovisku príslušného útvaru ministerstva bohorovné odmietne sprístupnenie informácie, skrývajúc sa za akýsi právny názor. O. vydala po zrelej úvahe, súc informovaná príslušnou sekciou ministerstva o sprístupniteľnosti požadovaných informácií, absolútne bezdôvodné, svojvoľné a účelové rozhodnutie, za čo má podľa zákona znášať trest. Svoj protiprávny čin si mala dosť času premyslieť a nešlo o chvíľkovú nepozornosť, či nesprávne vyhodnotenie náhlej situácie, ako sa do spravidla deje napríklad pri dopravných priestupkoch, ktoré sú bez milosti v správnom konaní trestané a takéto rozhodnutia súdmi v drvivej väčšine potvrdzované. Paradoxne v prípade priestupkov na úseku práva na prístup k informáciám súdy majú naopak silnú tendenciu za každú cenu páchatelov vyvinúť, nezriedka fakticky aplikujúc zásadu neznalosť zákona ospravedlňuje.

V dôsledku konania O. nastal u Občianskeho združenia EUREA negatívny následok na práve na informácie, ktoré nemožno redukovat iba na holé právo získať „niekedy“ informácie, ale súčasťou tohto práva aj včasnosť získania informácií, čo môže byť nezriedka rozhodujúce. Oneskorené sprístupnenie informácie totiž môže mať pre osoby neoprávnené utajujúce informácie dôsledok spočívajúci v oneskorenom odhalení ich protiprávnej činnosti. Dôležitosť včasnosti získania informácie pritom zdôraznil aj zákonodarca zavedením netypicky krátkych lehôt na vybavenie žiadosti, ako aj vytvorením inštitútu fiktívneho rozhodnutia.

Z vyššie uvedeného žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. januára 2011, č. k. 43/152/2008-37, zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne.

Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu účastníka v 2. rade nie je možné vyhovieť v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ a c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP). Rozhodol uznesením (§ 223 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 veta prvá OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť § 247ods. 2 OSP.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Podľa § 250 ods. 6 OSP účastníkom konania o žalobe prokurátora je prokurátor, účastníci správneho konania a správny orgán podľa odseku 4.

Podľa § 201 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 205 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 250ja ods. 6 OSP, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu vecne príslušného podľa § 246 ods. 2 nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vychádzajúc z dôvodov odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po oboznámení sa s obsahom pripojeného súdneho a administratívneho spisu dospel k záveru, že účastníkovi v 2. rade nemožno sice uprieť právo podať odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/152/2008-37 z 28. januára 2011, jeho odvolanie však nie možné meritórne prejednať.

I keď treba vytknúť krajskému súdu, že hoci pribral do konania ako účastníkov O. i Občianske združenie EUREA, rozsudok z 28. januára 2011 im doručil až spolu s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/3/2011 z 28. júna 2012, s touto otázkou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v označenom rozhodnutí vypořiadal, keď uviedol, že „sa nezaoberal vyjadrením účastníka

konania v druhom rade ktorý, hoci je účastníkom konania o priestupku a v nadväznosti na to aj konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, pretože nie je podľa ustálenej súdnej praxe aktívne legitimovaný napádať zákonnosť rozhodnutia o vine a treste v priestupkovom konaní, lebo sa netýka jeho práv ani záujmov a nevyplývajú z neho pre uvedený subjekt ani žiadne povinnosti.“.

Z pohľadu dnes už konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci Občianskeho združenia EUREA (pozri k tomu bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/10/2009 z 21. apríla 2009, sp. z. 5SŽi/2/2011 z 24. februára 2011, či sp. zn. 6SŽi/2/2011 z 30. marca 2011, ako aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 228/2011-9 z 02. júna 2011, č. k. IV. ÚS 242/2011-9 z 09. júna 2011, ako aj č. k. II. ÚS 259/2011-34 zo 04. júla 2012), preto táto vada nemohla ovplyvniť správnosť rozhodnutia vo veci (§ 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Napriek tomu k námietkam vzneseným v odvolaní účastníka v 2. rade v tomto odvolacom konaní najvyšší súd považuje za opätovne do pozornosti odvolateľa, že aktívna procesná legitimácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 OSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na jeho právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní.

Samotné tvrdenie účastníka v 2. rade o nesprávnosti záverov súdu a ich rozpore so zákonom nestačí. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu. Súd v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitimácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti OSP súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, alebo aj žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou.

V priestupkovom konaní sa však rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie F., a týmto rozhodnutím nebol účastník v druhom rade ukrátený na právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu účastníka v druhom rade, t. j. nezasahuje do právnej sféry účastníka v druhom rade a ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.

Najvyšší súd v danej veci považuje za potrebné uviesť, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) zastal vyššie uvedený právny názor vo svojich rozhodnutiach sp. zn. IV. ÚS 242/2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011 a sp. zn. I. ÚS 166/2011. Vo svojom uznesení č. k. IV. ÚS 242/2011-9 z 09. júna 2011 ústavný súd konštatoval, že: „Legislatívna konštrukcia správneho súdnictva v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vychádza z čl. 46 ods. 2 ústavy, podľa ktorého sa na súd vo veci preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy môže obrátiť ten, kto tvrdí, že bol týmto rozhodnutím na svojich právach ukrátený, pričom ústava umožňuje zákonodarcovi obmedziť možnosti prístupu jednotlivca na súd a zároveň ustanovuje hranice takej možnosti tým, že preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd nesmie byť spod právomoci súdu vylúčené. Zákonodarcia ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“ Ďalej ústavný súd v uznesení I. ÚS 166/2011-12

uviedol, že: „Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že citované ustanovenia zákona o priestupkoch nemožno vo vzťahu k právu sťažovateľa podať návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom posudzovať izolovane od už uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Pre posúdenie sťažnosti je podstatná otázka, či bola splnená aj druhá podmienka ustanovená zákonom (Občianskym súdnym poriadkom) na to, aby sa sťažovateľ mohol domáhať preskúmania rozhodnutia ministerstva vnútra žalobou podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to či rozhodnutím ministerstva vnútra bol sťažovateľ ukrátený na svojich právach. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že samotné tvrdenie sťažovateľa o tom, že bol ukrátený na svojich právach, nepostačuje na to, aby bol aktívne procesne legitimovaný na podanie žaloby. Ústavný súd sa v tejto otázke v plnom rozsahu stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, že rozhodnutie o priestupku sa týka iba osoby obvinenej z priestupku, a teda nezasahuje do právnej sféry sťažovateľa a ani nespôsobuje zmenu jej právneho postavenia.“.

Takto potom podľa názoru najvyššieho súdu v konaní nebolo osvedčené splnenie procesnej podmienky osoby oprávnenej na podanie odvolania - aktívnej procesnej legitimácie účastníka v druhom rade, keď táto nebola podložená žiadnym konkrétnym tvrdením o ukrátení na jeho právach, ktorému by korešpondovalo jeho subjektívne oprávnenie vychádzajúce z konkrétneho právneho predpisu, ktoré by ovplyvnilo právnu pozíciu účastníka v druhom rade a zasiahlo do jeho právnej sféry alebo spôsobilo zmenu jeho právneho postavenia. Účastník v 2. rade je v danom prípade účastníkom, ktorému výrokom rozhodnutia nebola spôsobená žiadna ujma, teda nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania (§ 218 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Okrem toho odvolanie účastníka v 2. rade bolo potrebné odmietnuť i pre neprípustnosť vzhľadom na to, že vec bola právoplatne skončená (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a analogicky podľa § 146 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkovi konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože nedošlo k meritórnemu prejednaniu odvolania a neboli zistené žiadne zákonné dôvody pre priznanie náhrady trov niektorému z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.